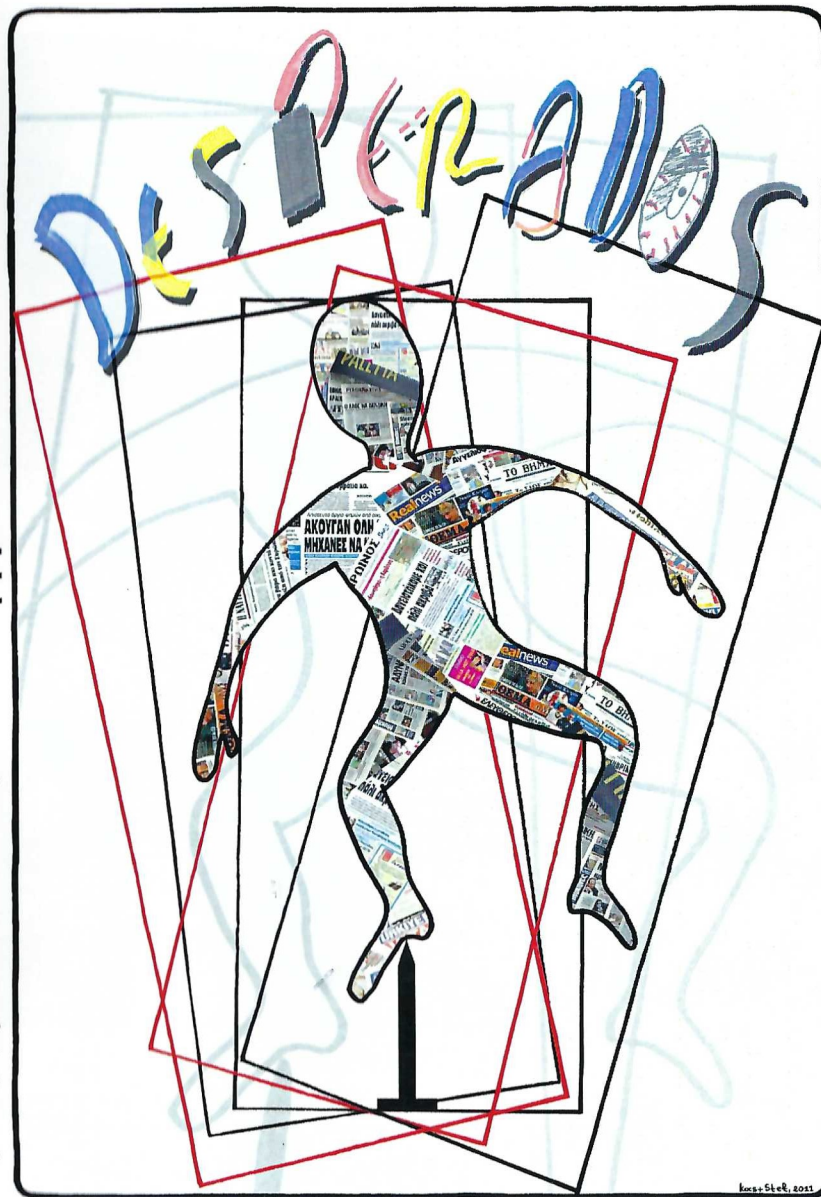

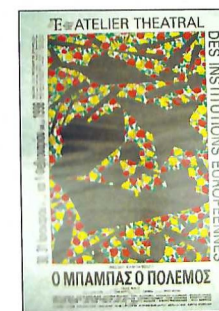
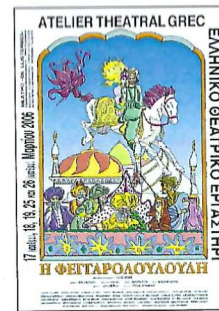
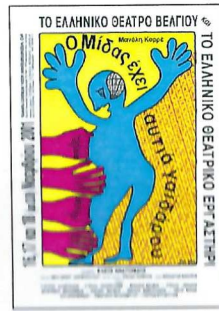
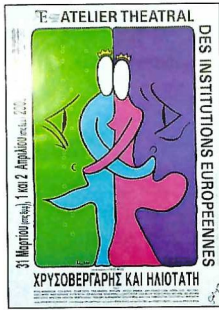
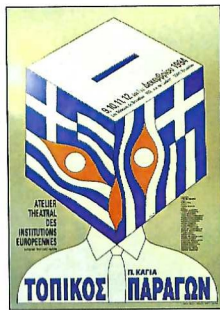
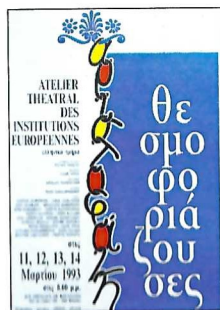
11, 12, (ώρα 8:15) και 13 (ώρα 6:15) Νοεμβρίου 2011
 ΘΕΑΤΡΟ «DE LIJSTERBES»
 Lijsterbessenbomenlaan 6 - 1950 Kraainem
 Έργο: Krasimira Danova. Τηλ: 02236.34.02, 02236.36.47, 02236.16.57, 02771.53.70, 02775.55.52
 και στο ΠΕΡΙΒΛΙΟΥ (near Froissart 115 - 1040 Brussels) - Τηλ: 02236.52.35

Γιώργου Ηλιόπουλου
DESPERADOS

σκηνοθεσία ΤΑΣΟΣ ΝΥΧΑΣ
 παίζουν
 ΣΤΑΥΡΟΣ ΑΒΔΟΥΛΟΣ - ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΚΑΛΛΙΑΝΟΥ - ΜΑΡΙΑΝΝΑ ΚΟΛΥΒΑ - ΠΑΝΟΣ ΜΙΧΑΛΕΛΗΣ - ΝΙΚΟΛΕΤΤΑ ΣΑΚΑΛΙΔΟΥ
 ΚΙΜΩΝ ΣΠΑΝΟΥΔΗΣ - ΝΙΚΟΣ ΧΑΤΖΟΥΔΗΣ
 σκηνικά CHRISTIAN GUILMIN μουσική D.F. αόδια ΘΕΟΔΩΡΟΣ+ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΚΑΣΑΠΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΘΕΑΤΡΙΚΟ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙ

Δυο λόγια για την παράσταση

Κατά γενική διαπίστωση οι νέοι, η γενιά των 500 ευρώ, είναι αυτοί που πλήττονται κυρίως από την οικονομική κρίση χωρίς ελπίδα στον μακρινό ορίζοντα. Στην ομάδα μας συμμετέχουν αρκετοί τέτοιοι νέοι, τα παιδιά μας και φίλοι των παιδιών μας, με ανησυχίες και έντονους προβληματισμούς για την κατάσταση που έχει διαμορφωθεί. Όταν λοιπόν έφτασε στα χέρια μας το έργο του Γιώργου Ηλιόπουλου "Desperados", η επιλογή του για την επόμενη δουλειά μας στις Βρυξέλλες φάνηκε απόλυτα φυσιολογική.

Μια παρέα νεαρών 'desperados' - την τελευταία νύχτα πριν από την τελετή απονομής των πτυχίων τους - βρίσκονται στο κατώφλι της πραγματικής ζωής, με τους δικούς τους κώδικες επικοινωνίας, με τα ατομικά και συλλογικά τους βιώματα. Στο φοιτητικό διαμέρισμα οι χαρακτήρες ξεδιπλώνονται κάτω από τη συναισθηματική φόρτιση της στιγμής και ιδέες αντιπαράτιθενται σαν μια μικρογραφία της καθημερινής πραγματικότητας.

Από τη μια μεριά η αγωνία για ένα αβέβαιο μέλλον από όσους δεν έχουν γερά στηρίγματα ή απλώς ψάχνουν να βρουν κάποια, σκέψεις που έχουν να κάνουν με νεανικά ιδανικά, σκέψεις ακόμα αθώες, που δεν έχουν διαβρωθεί από την φθοροποιό ρουτινιάρικη πραγματικότητα, επηρεασμένες από προσωπικά συναισθήματα, βιώματα και καταστάσεις της φαντασίας και του μυαλού. Από την άλλη, χαρακτήρες γεμάτοι αυτοπεποίθηση, με στερεά πατήματα και πρωταρχικό, ίσως και μοναδικό, όραμα την επιτυχία χωρίς ενδοιασμούς, εσωτερικές αναζητήσεις και εξιδανικευμένες καταστάσεις.

Η νύχτα προχωρεί, η ένταση μεγαλώνει, κορυφώνεται και μεταλλάσσεται σε αόρατη ενέργεια που τους σπρώχνει στην ενηλικίωση. Όχι χωρίς τραύματα, όχι χωρίς συμβιβασμούς αλλά πάντως με μια νεανική αισιοδοξία και θέληση για ζωή σε έναν άλλον κόσμο, πιο κοντά στον φανταστικό και λιγότερο στον πραγματικό. Η τελετή της αποφοίτησης σίγουρα θα αφήσει και πικρές γεύσεις.

Ο συγγραφέας του έργου "Desperados", Γιώργος Ηλιόπουλος, δήλωσε κάποτε ότι στην τηλεόραση μπορεί να πει κανείς ψέματα, στο θέατρο όμως είναι αναγκασμένος να λέει την αλήθεια. Το έργο του αυτό ουσιαστικά τον επιβεβαιώνει. Όχι μόνο η υπόθεση αλλά και η φόρμα του έργου του είναι αληθινή και έντονα ρεαλιστική. Οι διάλογοί του έντονοι, με ζωντανή γλώσσα που ίσως και να σοκάρει κάποτε με τη δύναμή της, αντιστοιχούν με οδυνηρή ακρίβεια στην πραγματικότητα και δίνουν ανάγλυφη εικόνα της προσπάθειας που κάνουν σήμερα οι νέοι σε σχέση με το παρελθόν από τη μια για να αντιμετωπίσουν τις ραγδαία εξελισσόμενες συνθήκες της σύγχρονης ζωής και από την άλλη για να ενσωματωθούν με τις λιγότερες δυνατές απώλειες στο κατεστημένο των μεγαλύτερων ηλικιών.

Η αναφορά στο παρελθόν μας έδωσε και μια άλλη ιδέα: να προγραμματίσουμε για το προσεχές μέλλον το ανέβασμα του έργου του Γρηγορίου Ξενόπουλου "Οι Φοιτηταί" που γράφτηκε έναν αιώνα πριν από τον Ζακυνθινό συγγραφέα, όταν οι φοιτητές είχαν άλλες προοπτικές, άλλα βιώματα αλλά και άλλες υποχρεώσεις.

Ελπίζοντας να μπορέσουμε να υλοποιήσουμε και αυτή μας την επιθυμία, σας προσκαλούμε να δείτε κριτικά μαζί μας αυτή την προσπάθεια να αναδείξουμε τη δύναμη των νέων που αποτελούν έτσι κι αλλιώς την ελπίδα κάθε εποχής.

Η ομάδα

Γιώργος Ηλιόπουλος-Βιογραφικό

Αριστούχος της Ανωτάτης Δραματικής Σχολής "Τζένη Καρέζη" (2000), κύκλος σεμιναρίων με τον Tara Sudana (μόνιμο συνεργάτη του Πήτερ Μπρουκ), Πάντειο Πανεπιστήμιο Αθηνών (Τμήμα Δημόσιας Διοίκησης).

Σαν ηθοποιός στο θέατρο έχει λάβει μέρος :

- Στα πλαίσια του 9ου Παγκόσμιου Φεστιβάλ Θεάτρου του Μπρνο της Τσεχίας με την παράσταση «Ορέστεια, αποσπάσματα ενός τραγικού λόγου» σε σκηνοθεσία Michael Zaubel , Ορέστης (1999)
- "Desperados" , σε σκηνοθεσία Γρηγόρη Βαλτινού, Δημήτρης (Ιανουάριος 2000)
- Στα πλαίσια του Παγκόσμιου Φεστιβάλ Πειραματικού Θεάτρου του Καΐρου στην Αίγυπτο με την παράσταση «Ορέστεια, αποσπάσματα ενός τραγικού λόγου» σε σκηνοθεσία Michael Zeibel, Ορέστης (2000)
- Στα σκοτεινά... (ή Bed time stories) σε σκηνοθεσία Ελένης Σκότη (2001)
- "Το τέλος του καλοκαιριού " σε σκηνοθεσία Πέμης Ζούνη στο Θέατρο της Άνοιξης (2002)
- «Μια ωραία και πιστευτή ιστορία» σε σκηνοθεσία Πέμης Ζούνη στο Θέατρο του Νέου Κόσμου (2005)
- «Τα μυστικά της αποτυχίας μου» σε σκηνοθεσία Πέμης Ζούνη στο θέατρο Μουσούρη (2006-2007)
- «Caveman» σε σκηνοθεσία Αναστασίας Παπαστάθη στο θέατρο Coronet (2007)

Σαν ηθοποιός στην τηλεόραση έχει λάβει μέρος:

- Στην σειρά "Τι συμβαίνει με το Χάρη;" – Κώστας (ANTENNA 2001)
- Στη σειρά «Camera Cafe» - Κούλης (Mega 2002)
- Στη σειρά "The Nanny" (Mega 2003)
- Στη σειρά «Καλά να πάθεις» - Τζώρτζης (Alpha Οκτώβριος 2003)
- Στη σειρά «Όλα στην ταρατσα» - Κωνσταντίνος (Alpha 2004)
- Στη σειρά «Σκερτσάκια» (ANT1 2006)
- Στη σειρά «Σφηνάκια» (Alpha 2007)

Σαν συγγραφέας:

- Το έργο του "Desperados" ανεβαίνει σε σκηνοθεσία Γρηγόρη Βαλτινού στο Θέατρο "Μεταξουργείο" (2000)
- Το "Desperados" ανεβαίνει από το ΔΗ.Π.Ε.Θ.Ε. Κομοτηνής, (2001)
- Το έργο του "...στα σκοτεινά (ή Bed time stories)" ανεβαίνει στο θέατρο Επί Κολωνώ σε σκηνοθεσία της Ελένης Σκότη (2001)

- Το έργο του «Το τέλος του καλοκαιριού » ανεβαίνει σε σκηνοθεσία Πέμης Ζούνη στο Θέατρο της Άνοιξης (2002)
- Το έργο του «...στα σκοτεινά» σε μετάφραση Αναστασίας Ρεβή και Martina Reynolds ανεβαίνει στο Λονδίνο στο Pleasance Theatre από το T.L. Company με το τίτλο 'XXX Anonymous (2003)
- Τον Οκτώβριο του 2004 το T.L. Company παίρνει μέρος στο φεστιβάλ του Δουβλίνου με το έργο του «XXX Anonymous» (2004)
- Το έργο του "4 EVER" σε μετάφραση Αναστασίας Ρεβή και Martina Reynolds ανεβαίνει στο Λονδίνο στο Pleasance Theatre από το T.L. Company (Φεβρουάριος 2005)
- Το έργο του "4 EVER" σε μετάφραση Ruth Kuller και σε σκηνοθεσία Tim Riedel ανεβαίνει στην Γερμανία στο Βισμπάντεν και σε όλες τις μεγάλες γερμανικές πόλεις. (Φεβρουάριος 2005)
- Το έργο του "XXX Anonymous" ανεβαίνει ξανά στο Λονδίνο στο King's Head Theatre από το T.L. Company (Απρίλιος 2005)
- Τον Ιούνιο του 2006 το T.L. Company παίρνει μέρος στο φεστιβάλ της Πράγας (Fringe Festival- Prague 06) με το έργο του «XXX Anonymous»
- Το έργο του «Τα μυστικά της αποτυχίας μου» ανεβαίνει στο θέατρο Μουσούρη (Νοέμβριος 2006)
- Το έργο του "4 EVER" ανεβαίνει στην Κατερίνη από τον θεατρικό οργανισμό ΠΗΓΑΣΟΣ (Ιανουάριος 2007)
- Τον Μάιο του 2007 το Τμήμα Ελληνικών Σπουδών του Πανεπιστημίου της Σόφιας ανεβάζει το "Desperados" στο αμφιθέατρο του πανεπιστημίου
- Τον Αύγουστο του 2007 το T.L. Company παίρνει μέρος στο φεστιβάλ του Εδιμβούργου με το έργο του «XXX Anonymous».

ΔΙΑΚΡΙΣΕΙΣ:

- Το 2003 το έργο του «Το Τέλος του Καλοκαιριού » ήταν υποψήφιο στην κατηγορία «Καλύτερο ελληνικό έργο» στα Θεατρικά βραβεία του περιοδικού ΑΘΗΝΟΡΑΜΑ
- «Το Τέλος του Καλοκαιριού » περιλαμβάνεται στη λίστα των προτεινόμενων ευρωπαϊκών έργων από το European Theatre Council
- Ιούνιος 2004 το έργο του "4 EVER" αποσπά το Πρώτο Βραβείο στους «ΑΓΩΝΕΣ ΝΕΩΝ ΔΗΜΙΟΥΡΓΩΝ »
- Το έργο του "4 EVER" εντάσσεται στα Θεατρικά μονόπρακτα της ΕΡΤ και κινηματογραφείται από τη Λάγια Λιούργου

Ο Ηλιόπουλος και το "νέο" Ελληνικό Θέατρο

Η εξέλιξη του σύγχρονου, "νέου Ελληνικού Θεάτρου"¹ ήταν πολύ γρήγορη αλλά και απότομη μετά την μεταπολίτευση. Έτσι ενώ τη δεκαετία του 1950 ουσιαστικά ο Ιάκωβος Καμπανέλλης θέτει τις βάσεις για το μεταπολεμικό ελληνικό θέατρο και τον ακολουθεί μια πληθώρα σημαντικών θεατρικών συγγραφέων (Σεβαστικόγλου, Κορρές, Μουρσελάς, Κεχαΐδης, Ευθυμιάδης, Ποντίκας, Σκούρτης, Αναγνωστάκης, Μητροπούλου, Ζιώγας, Διαλεγμένος, Τσικληρόπουλος και πολλοί άλλοι), τα τελευταία χρόνια μια νέα φουρνιά θεατρικών συγγραφέων εμφανίζεται στο προσκήνιο.

Χαρακτηριστικό τους η σύγχρονη θεματολογία, με έμφαση στα προβλήματα –κυρίως των νέων- της σημερινής καθημερινής ζωής, αλλά και η ιδιαίτερή τους ενασχόληση με το θέατρο πολλές φορές με την ιδιότητα των ηθοποιών αλλά και των σκηνοθετών των έργων που γράφουν. Άλλοι γράφουν ρεαλιστικά και, κάποτε, ως ακραία ρεαλιστικά, όπως π.χ. ο Γιώργος Παλούμπης, το έργο του οποίου "Πέναλτι" ανεβάζαμε τον Φεβρουάριο του 2009, ενώ άλλοι όπως ο Βασίλης Μαυρογεωργίου ("Η κατσαρίδα", "Μια μεγάλη έκρηξη") συγκινούνται από το παραμύθι και τις ιστορίες με στοιχεία φανταστικά και μεταφυσικά. Στη φουρνιά αυτή ανήκει και ο Γιώργος Ηλιόπουλος, που χρησιμοποιεί συχνά και τα δύο στοιχεία, το ρεαλιστικό και το φανταστικό-μεταφυσικό, δημιουργώντας ανάλογα θεατρικά έργα. Άλλο χαρακτηριστικό των νέων συγγραφέων είναι ότι τα έργα τους παίζονται συνήθως σε πειραματικές ή "ανήσυχες" σκηνές και συχνά χρησιμοποιούν νέες σκηνικές γραφές αλλά και τρόπους έκφρασης όπως το "δημιουργικό θέατρο" ή "θέατρο επινόησης" (Devised Theater) κ.λπ.

Ενδεικτικά και μόνο αναφέρουμε και τους παρακάτω συγγραφείς που ανήκουν σ' αυτή τη νέα φουρνιά του σύγχρονου ελληνικού θεάτρου και που έργα τους θα επιδιώξουμε να ανεβάσουμε στο μέλλον: Άκης Δήμου, Σάκης Σερέφας, Δημήτρης Δημητριάδης, Παναγιώτης Μέντης, Χρύσα Σπηλιώτη, Λεωνίδας Προυσαλίδης, Γιάννης Τσίρος, Λένος Χρηστίδης, Βασίλης Κατσικονούρης.

¹ Με τον όρο Νέο Ελληνικό Θέατρο συνήθως νοείται το μετά το 1821 θέατρο, σε αντιδιαστολή με το Αρχαίο Ελληνικό Θέατρο. Εδώ όμως επιχειρούμε μια σύντομη αναφορά στο σημερινό θέατρο, στις αρχές του 21ου αιώνα

**Σκέψεις του Γιώργου Ηλιόπουλου για το θέατρο από συνέντευξη στον
Ευθύμη Κουτσούκη (Από την εφημερίδα "Free Press - Pass to Port"
στις 13-7-2008)**

*Σε γενικές γραμμές τι προτιμάς, θέατρο ή τηλεόραση; Αν και πιστεύω, ότι,
με βάση τη μέχρι τώρα πορεία σου, είναι φανερό...*

«Στην τηλεόραση έχω κάνει μόνο κωμωδία, η θεατρική ιδιομορφία κι η μαγεία της είναι τα στοιχεία που θέλει ο κόσμος. Θέλει να δει την αλήθεια. Στην τηλεόραση είναι καλυμμένη, έτοιμη προς κατανάλωση. Σίγουρα η διαδρομή ενός καλλιτέχνη στο θέατρο είναι πολύ πιο δύσκολη. Πρέπει να έχεις το θάρρος να βαδίσεις σε δύσκολα μονοπάτια. Ο θεατής απαιτεί από εσένα να τον λυτρώσεις μέσα απ' την Τέχνη. Ο συνδυασμός κωμωδίας-δράματος εκφράζει τις διακυμάνσεις της ζωής, ακριβώς όπως στο θέατρο. Όπως το είπες, είναι η καθαρή προτίμησή μου, το αγαπώ πολύ. Πρέπει επίσης να σημειώσω, ότι αγαπώ τους δραματικούς ρόλους εξίσου με την κωμωδία, αν όχι παραπάνω. Πολλοί τηλεθεατές μ' έχουν συνδυάσει με τη χαλαρότητα και το χιούμορ της σειράς "σφηνάκια-σκερτσάκια", για ευνόητους λόγους».

Μίλησέ μου για προηγούμενα έργα σου, τα οποία έχεις ξεχωρίσει. Τι εκφράζουν και τι σημαίνουν για εσένα; Ενώ παίζονται ακόμη στο εξωτερικό με ιδιαίτερως μεγάλη αποδοχή, γιατί στην Ελλάδα υπάρχει σχετική ολιγωρία...;

«Το "Desperados" έκανε πρεμιέρα στην Ελλάδα με τον Βαλτινό το 2000, στις 4 Ιανουαρίου. Μιλάει για πέντε φοιτητές της Νομικής, οι οποίοι μέσα σε μια βραδιά καταλαβαίνουν ότι δεν είναι έτοιμοι να ενταχθούν στο σύστημα ως ενήλικες. Το σύνδρομο του Πήτερ Παν, του αιώνιου δηλαδή παιδιού. Στο Λονδίνο γνωρίζει μεγάλη επιτυχία. Το συγκεκριμένο έργο αγγίζει το κοινό με την παιδική αθωότητα κι αγνότητα, που του ξυπνά. Ήθελα να εκφράσω τον κίνδυνο της αυτοκαταστροφής, μέσα απ' την καθημερινότητα της δουλειάς και της ρουτίνας. "Το τέλος του καλοκαιριού", το οποίο ανεβάσαμε το 2003 με την Πέμν Ζούνη, αναλύει την ανάγκη μας να γίνουμε αποδεκτοί, πασχίζοντας με νύχια και με δόντια γι' αυτό. Έχω ιδιαίτερα τρυφερή σχέση μ' αυτό το έργο, το οποίο γράφτηκε τον καιρό που ήμουν ακόμη στη σχολή. Το έχω δει κι από φοιτητές ΤΕΙ. Είναι απίστευτο το πώς επικοινωνεί ο κόσμος μαζί του. Λάτρευα πάντα την αθωότητά του, την οποία και έψαχνα μαζί με τον κόσμο.

Όσον αφορά στην εγχώρια ολιγωρία, έξω έχουν τους μηχανισμούς, ένα σύστημα που αποτελεί μέρος της κρατικής μέριμνας η οποία έχει αναγάγει την Τέχνη σε βιομηχανία. Εδώ, αν κι ανεβαίνουν ξένα έργα... "πατάτα", κάποιοι δε διστάζουν να τους δώσουν βραβεία και να γράψουν διθυράμβους».

Πώς βλέπεις τα θεατρικά, καλλιτεχνικά δρώμενα στην Ελλάδα; Ποιος θεωρείς ότι πρέπει να είναι ο ουσιαστικός κι ανθρωπιστικός ρόλος του ηθοποιού; Υπάρχει κάτι που σε πικραίνει στην ελληνική πραγματικότητα της Τέχνης;

«Ο καλλιτέχνης παντού και πάντα οφείλει να περνάει τα μηνύματα της ζωής, τα οποία μπορούν να ερμηνευτούν ποικιλοτρόπως. Αυτό το κομμάτι ανήκει αποκλειστικά στο θεατή. Ο ηθοποιός, ειδικότερα του θεάτρου, πρέπει να έχει σαν άμεσο σκοπό την τριβή με τον κόσμο, την οποία σου προσφέρει μόνο το θέατρο. Στην Ελλάδα αυτό έχει παρεξηγηθεί αρκετά, καθώς δυστυχώς δίνεται βάση στο ευκολοχώνευτο θέαμα και στη λάμψη της "γκλαμουριάς". Το θέατρο, το σανίδι πρέπει να επιδιώκει ο ηθοποιός, προκειμένου να καθιερωθεί πραγματικά στη συνείδηση του κόσμου. Το θέατρο είναι "άγριο πράγμα", σε δυναμώνει και σε κάνει καλύτερο.

Στο εξωτερικό υπάρχουν αναμφίβολα καλύτερες δυνατότητες. Από κρατικούς φορείς μέχρι μεγάλα κεφάλαια επιχειρηματιών. Η ουσία πάντως είναι, πως στη χώρα μας έχουν μπερδευτεί οι έννοιες celebrity (διασημότητα) και καλλιτέχνης. Βέβαια κι αυτό προέρχεται ως ένα βαθμό απ' το εξωτερικό, αλλά στην Ελλάδα το "σταριλίκι" άνευ λόγου κι ουσίας ξεπερνά πολλάκις κάθε όριο. Είναι θέμα νοοτροπίας. Θεωρητικά, η Τέχνη ανέκαθεν κοινωνούσε μεγάλα νοήματα. Η εποχή μας όμως χαρακτηρίζεται από έκπτωση αξιών και νοημάτων. Ο ηθοποιός, πάντως, οφείλει να κρατά αγνό τον εαυτό του διαχρονικά. Παρόλα αυτά, επειδή το ελληνικό θέατρο κι η προσφορά του έχουν συζητηθεί πολύ, υπάρχει νέα γενιά καλλιτεχνών πολύ αξιόλογη, με νέα και πρωτοποριακά "ρεύματα" ιδεών. Δε μένει παρά να έρθουν στο...φως. Το "μπαλάκι" γι' αυτή τη διαδικασία πετιέται στο κοινό»!

Κάθε ηθοποιός έχει τους «δασκάλους» του και τους πνευματικούς του «πατέρες». Οι δικοί σου ποιοι είναι;

«Οι "βαλίτσες" κάθε ηθοποιού πρέπει να είναι πάντα γεμάτες! Οι δικές μου περιέχουν εμπειρίες και μαθήματα ζωής από μεγάλους δασκάλους, οι οποίοι με σημάδεψαν. Ο Κώστας Καζάκος είναι ένας ξεχωριστός άνθρωπος, στον οποίο κυριολεκτικά χρωστάω τη ζωή μου. Η Πέμυ Ζούνη, που σκηνοθετεί το τρίτο κατά σειρά έργο μου, είναι επίσης δασκάλα μου και το πιο φωτεινό αστέρι στο θεατρικό μου ταξίδι».

Ηθοποιός σημαίνει φως. Θέατρο τι σημαίνει;

«Έμαθα ν' αφουγκράζομαι την καθημερινότητα των ανθρώπων και να προσπαθώ να χαρίζω απ' αυτό που δεν έχω, ώστε ν' αποδεχτώ το αδιανόητο... Αυτή είναι η διαδικασία κατανόησης της ζωής, αυτό είναι και το θέατρο».

Για να επιστρέψουμε στα «Μυστικά της αποτυχίας μου», ταυτίζεσαι, μήπως, με βιώματα κι ανησυχίες του (πρωταγωνιστικού ρόλου) Ραζέλου;

«Υπάρχουν σημεία που μ' έχουν προβληματίσει, όπως το γεγονός, ότι μ' έχει πάρει "αμπάριζα" η δουλειά και δεν καταφέρνω συχνά να αφιερώσω χρόνο σ' ανθρώπους που μ' αγαπάνε και με στηρίζουν. Αυτό προκύπτει απ' τη λανθασμένη αντίληψη, ότι η ζωή μας είναι δεδομένη, μένοντας κατ' αυτό τον τρόπο πίσω, απογοητεύοντας παράλληλα τους δικούς σου ανθρώπους. Αυτή τη στιγμή ο Ραζέλος έχει φθάσει και κάπου, ενώ εγώ είμαι ακόμη στο ξεκίνημα. Τίποτα δεν πρέπει να θεωρείται δεδομένο. Πρέπει να ξεκινάς πάντα απ' την αρχή. Αυτό αποτελεί μια δική μου θεωρία, η οποία με ενεργοποιεί. Ποτέ μη θεωρείς, πως έχεις φθάσει κάπου «ψηλά», γιατί κάτι τέτοιο θα σ' εφησυχάσει αρνητικά».

Το "Desperados" στη σκηνή μέχρι σήμερα.

Το "Desperados" ανέβηκε για πρώτη φορά τον Ιανουάριο του 2000 στο Θέατρο "Μεταξουργείο" και ήταν η πρώτη σκηνοθετική δουλειά του Γρηγόρη Βαλτινού. Ακολούθησαν οι εξής παραστάσεις:

Το Φεβρουάριο του 2001, από το ΔΗΠΕΘΕ Κομοτηνής, σε σκηνοθεσία Δημήτρη Παπασταμάτη

Τον Ιούνιο του 2001, από τη θεατρική Ομάδα Πράξης στη Ρόδο, σε σκηνοθεσία Κώστα Κατσουλάκη.

Τον Μάρτιο του 2003, από τη Θεατρική ομάδα του ΤΕΙ Αθηνών.

Το Μάιο του 2003, από τη Θεατρική ομάδα του Εθνικού Μετσοβίου Πολυτεχνείου στην Πολυτεχνειούπολη.

Τον Ιούνιο του 2005, από τη Θεατρική ομάδα του 2^{ου} Ενιαίου Λυκείου Πετρούπολης στο Πνευματικό Κέντρο του Δήμου Πετρούπολης, με υπεύθυνους καθηγητές την Ελένη Βογιατζή και τον Χρήστο Τσαγκαράκη.

Το Μάιο του 2007, από τη Θεατρική Ομάδα του Νεοελληνικού Τμήματος του Πανεπιστημίου της Σόφιας, από βούλγαρους φοιτητές.

Τον Μάιο του 2009, στον Πολυχώρο του Νέου Κόσμου, σε σκηνοθεσία Γιώργου Γιαννακόπουλου.

Τον Ιανουάριο του 2010, στο Δημοτικό Κινηματοθέατρο "Νέα Ελβετία" από την ομάδα "Art Production" στα πλαίσια των πολιτιστικών εκδηλώσεων του Δήμου Βύρωνα, σε σκηνοθεσία Γιώργου Γιαννακόπουλου.

Το καλοκαίρι του 2010, στη Νάξο στα πλαίσια των πολιτιστικών εκδηλώσεων του Δήμου Νάξου και του Πολιτιστικού Οργανισμού Δήμου Νάξου, στο Δημοτικό Θέατρο "Ιάκωβος Καμπανέλλης"

Τον Ιούνιο του 2011, από το "104 Θέατρο Λόγου και Τέχνης", σε σκηνοθεσία Θοδωρή Βουρνά.

Τον Οκτώβριο του 2011, στο «Αμιράλ» από την ομάδα «Vertigo», σε σκηνοθεσία του συγγραφέα. Η ομάδα απαρτίζεται από νέους ηθοποιούς, μαθητές του Γιώργου Ηλιόπουλου στη δραματική σχολή «Ίασμος».

Desperados

του Γιώργου Ηλιόπουλου

Σκηνοθεσία: Τάσος Νυχάς

Σκηνικά: Christian Guilmin

Κατασκευή σκηνικών: Thierry Dupont

Κοστούμια: η ομάδα

Μουσική/Τραγούδια: D.F (Delirium Framboise)

Αφίσα: Θεόδωρος Κασάπης

Φωτισμοί: Christian De Bruycker

Τεχνικός ήχου: Τριαντάφυλλος Σακαλίδης

Μακιγιάζ: Λίτα Καλογεροπούλου
Βάσω Μαυροειδή

Το έργο διαρκεί περίπου 1 ώρα και 40 λεπτά χωρίς
διάλειμμα

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ

(με τη σειρά που εμφανίζονται στη σκηνή)

Άννα: Νικολέττα Σακαλίδου

Στέφανος: Πάνος Μιχαλέλης

Πέτρος: Κίμων Σπανούδης

Δημήτρης: Σταύρος Αβδούλος

Στέλλα: Αγγελική Καλλιάνου

Στράτος: Νίκος Χατζούδης

Κέλυ: Μαριάννα Κολυβά

Συνέντευξη του Γιώργου Ηλιόπουλου με την ευκαιρία του
ανεβάσματος του έργου "Desperados" το 2001 (στον Βαγγέλη
Βαγγελάτο, ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΗ της 21-6-2001)

Φανταστείτε πως σε μια κρίσιμη στιγμή της ζωής σας πίνετε καφέ στην Κλαυθμώνος και, ενώ πρόκειται να γραφτείτε σε μια σχολή φωτογραφίας, ακούτε τους πιτσιρικάδες από το διπλανό τραπέζι, τους ακολουθείτε στη σχολή Καζάκου και γίνεστε ηθοποιός. Εκεί γράφετε ένα θεατρικό που γίνεται επιτυχία, ανεβαίνει στη μισή Ελλάδα και μετά το ζητούν στη Χιλή! Ένα μεσημέρι με καύσωνα, χρόνια μετά, βρεθήκαμε με τον Γιώργο Ηλιόπουλο στο ίδιο καφέ να τα λέμε για το "Desperados"...

«Το "Desperados" πήγε πάρα πολύ καλά, ανέβηκε στο ΔΗΠΕΘΕ Κομοτηνής. Όταν μου ζήτησε, πέρσι, ο διευθυντής το έργο, νόμισα πως κάποιος από το θίασο μου έκανε πλάκα. Ακόμα και όταν κλείναμε ραντεβού στο τηλέφωνο του έλεγα "δεν σε πιστεύω, ποιος σε έχει βάλει;". Έτρεμα στην ιδέα της αποτυχίας όταν το έργο ανεβαίνει αλλού. Φοβόμουν ότι θα με βρίσουν, δεν έχω κάποιο όνομα, εγγύηση ή καταγωγή... Τελικά ανέβηκε σε όλη τη βόρεια Ελλάδα με ρεκόρ προσέλευσης, όπου το είδαν οι διευθυντές από τα υπόλοιπα Βαλκάνια και ζήτησαν το κείμενο για να ανέβει σε Τουρκία, Βουλγαρία και Ρουμανία. Τώρα η παράσταση της Ρόδου είναι καταπληκτική, ανεβαίνει σε ένα μούλτιπλεξ, με εντελώς άλλο τρόπο, σε σκηνοθεσία Κατσουλάκη και χορογραφία Τερανόβα, που είδαν ένα δεύτερο ψυχολογικό επίπεδο στο έργο και έκαναν καταπληκτική δουλειά».

-Πώς όμως οι "Desperados" ξεβράστηκαν από τη Ρόδο στη Χιλή;

«Τρελή ιστορία! Ο Βαλτινός είχε πάει με τον Οιδίποδα στη Χιλή και έδωσε το κείμενο των "Desperados" στον Πέδρο Βιγούνια -που ήταν εξόριστος της χιλιανής χούντας στην Ελλάδα, μιλάει καλύτερα ελληνικά και από εμάς, ξέρει και την αργκό του έργου και έκανε και τη μετάφραση, πράγμα που ήταν μεγάλη τύχη. Το επέλεξαν από το κείμενο χωρίς να το έχουν δει ποτέ να παίζεται και το Σεπτέμβριο ανεβαίνει στη Χιλή, όπου θα εκπροσωπήσει τη χώρα στο Παγκόσμιο Φεστιβάλ Θεάτρου στο Σαντιάγο, παιγμένο από Χιλιανούς σε σκηνοθεσία του Πέδρο Βιγούνια».

-Δεν σου έκανε εντύπωση που αυτό έγινε στη Χιλή, με τεράστια δική της πολιτιστική παραγωγή;

«Εντύπωση μου έκανε που, μιλώντας με τον Πέδρο, μου είπε "αν αλλάξεις τα ονόματα είναι δικό μας έργο". Μετά την πολιτική αλλαγή ζουν το ίδιο αδιέξοδο και εκεί. Είδαν στο έργο και μια πολιτική πτυχή, το μπέρδεμα και την αστάθεια ιδεών και κατευθύνσεων το "και τώρα τι κάνουμε", που αυτοί ζουν πολύ πιο έντονα. Όλοι ψάχνουμε τον καινούργιο εχθρό. Οι Χιλιανοί μπορεί να μην είναι ακόμα Δυτικοί, αλλά θα γίνουν. Η κουλτούρα που επιβάλλεται είναι πάντα αυτή του ισχυρότερου οικονομικά συστήματος. Αυτή τη στιγμή το "american dream" είναι το "καλαματιανό ντριντ", το "χιλιανό ντριντ", το "αγρινιώτικο ντριντ" σε άλλες προδιαγραφές. Περπατάμε και νιώθουμε μέσα μας ότι είσαι ο Τζιμ από την Καλιφόρνια. Μας είναι πιο οικεία η Νέα Υόρκη παρά η Κομοτηνή, και το Λονδίνο από την Καλαμάτα. Να λένε την γκόμενά μας Suzane παρά Αφρούλα. Δεν έχουμε βέβαια να φοβηθούμε τίποτα, γιατί έχουμε γερές ρίζες».

-Δεν φοβάσαι τη διαφορά των λαών; Βλέπεις καμιά φορά να ανεβαίνει αρχαία τραγωδία από Εσκιμώους και λες πως αν σηκωθεί ο Αισχύλος από το χώμα θα τους πάρει στο κυνήγι!

«Αυτό δεν μπορείς και δεν πρέπει να το ελέγξεις. Φοβάμαι την αντίδραση στο έργο, όχι πώς θα το ανεβάσουν. Ανήκω σε αυτούς που πιστεύουν πως τα έργα είναι σαν παιδιά. Τους δίνεις ό,τι καλύτερο μπορείς και από εκεί και πέρα είναι ελεύθερα. Πλέον ανήκει στο σκηνοθέτη και τον ηθοποιό, εγώ ό,τι ήταν να του κάνω το έκανα».

Δεν έψαξες το μυστικό της επιτυχίας του;

«Το μυστικό: ...Δεν μπορεί να το πάρει ένας επιχειρηματίας να το ανεβάσει και να κάνει μια διανομή με ονόματα της αγοράς. Πρέπει να μπορούν να λειτουργούν μεταξύ τους, αφού το κείμενο δεν έχει παρά ελάχιστα από αυτά που παίζονται. Όλα εννοούνται στις ματιές και την επικοινωνία, εκεί τσίμπησε και ο κόσμος. Στο ότι μια ματιά είναι σαν τρεις σελίδες κείμενο. Τελικά, ήταν ένα απόλυτα ειλικρινές έργο».

Κάποιοι ας πούμε μου ζητούσαν να κάνω κάτι ηρωικό με το τέλος, πιο βαρβάτο, ή να φτιάξω ήρωες ξεκάθαρα καλούς και κακούς. Δεν υπάρχουν τέτοια πράγματα ούτε εκεί ούτε έξω. Ταυτίζεσαι με όλους τους χαρακτήρες και με κανέναν. Όλοι οι ρόλοι είναι ταυτόχρονα πραγματικοί χαρακτήρες και σκατάδες, όπως όλοι μας. Το "Desperados" ήταν ένα πρώτο έργο, ένα πείραμα που πέτυχε, προσπαθώ να καταλάβω ποιος είναι ο λόγος που αρέσει ένα τέτοιο έργο, χωρίς κεντρικό ήρωα, χωρίς χάπι εντ, χωρίς κεντρική ιδέα, με πολύ γέλιο και κλάμα ταυτόχρονα, χωρίς να προτείνει λύσεις».

-Αυτό δεν προκάλεσε αντιδράσεις;

«Δεν πιστεύω ότι υπάρχει λύση-κουτί στα προβλήματά μας. Και με εκνευρίζει αφάνταστα ο κόσμος που πιστεύει πως όπως πατάει κουμπί και αλλάζει κανάλι, θα σου πουλήσει κάποιος σε μια δισκέτα και τη λύση στο πρόβλημά σου. Κάποιοι λένε πως είμαστε η γενιά που δεν της λείπει τίποτα και δεν έχει μαχητικότητα. Το συμπέρασμα είναι πως είμαστε μια γενιά κουρασμένη από τη γέννα και ενώ χύνεται αίμα για το παραμικρό, για τα σημαντικά θέματα δεν γίνεται τίποτα. Η λέξη της εποχής είναι η κίνηση, όλα -μόρφωση, καριέρα, οικογένεια, λεφτά, παιδιά- πρέπει να γίνονται σε συνεχόμενα βήματα, γιατί αν σταματήσεις να σκεφτείς τι πραγματικά θέλεις, θα χαθείς. Και ας βρεις πως κάποια πράγματα δεν σε αφορούν. Αυτή η μηχανή που παράγει αυτή την επιταχυνόμενη κίνηση, αντί για λάδι καίει ζωές. Και παράγει απογοήτευση. Η απογοήτευση είναι η αρρώστια της εποχής. Οι απογοητευμένοι και αποτυχημένοι είναι η ελπίδα μου, είναι η νέα τάξη που ακόμα δεν έχειμανιφέστο και φιλοσοφία και θα φέρει την όποια αλλαγή, γιατί δεν έχει να χάσει τίποτα».

-Από το θέατρο στην πολιτική. Ψηφίστε Ηλιόπουλο!

«Το θέατρο είναι πολιτική πράξη. Αυτός που επιλέγει να ανεβάσει τόπλες μπαλέτα αντί Σέξπιρ μαζεύει κάποιους ανθρώπους σε ένα χώρο και για δύο τουλάχιστον ώρες βγάζει από το μυαλό τους τα πάντα και βάζει βυζιά. Εκείνες τις ώρες δεν είμαι μόνος, κλείνω το μάτι στους από κάτω και λέω "είμαι μαζί σας, είστε μαζί μου;". Βλέπω ότι δεν είμαι ο μόνος τρομαγμένος. Πως δεν σκέφτομαι μόνο εγώ έτσι, δεν είμαι για το Δαφνί γιατί δεν κατουριέμαι από τη χαρά μου γιατί αγόρασα καινούργιο εκτυπωτή. Κάτι άλλο λείπει. Η γεύση από τα πράγματα μας λείπει, η επαφή. Το θέατρο στη δίνει. Κάνω πράγματα στο θέατρο που δεν τολμάω στην καθημερινή μου ζωή, όπου είμαι ανασφαλής και αδύναμος».

-Μάλλον υπερβάλλεις με την ανασφάλεια...

«Εγώ δεν πίστευα καν ότι θα ανέβει ποτέ αν δεν υπήρχε ο δάσκαλος μου ο Καζάκος, που είμαι ευτυχισμένος και ευλογημένος γι' αυτό και μου άλλαξε όλη τη ζωή, ενώ είχα ήδη τελειώσει 2 τμήματα στο Πανεπιστήμιο -είμαι λίγο μελούρας, ε;- που όταν διάβασε το έργο μάς έδωσε τα κλειδιά της σχολής για να κάνουμε τις πρόβες και μετά μάς έδωσε το θέατρο για να το ανεβάσουμε για διπλωματική! Πίστεψε σε μας περισσότερο από μας! Χωρίς να κερδίσει τίποτα από αυτό! Το ίδιο με τον Βαλτινό! Υπάρχουν κάποιοι που δεν γερνάνε ποτέ, ρισκάρουν με τα πάντα και κάνουν πλάκα με όλα. Και υπάρχουν και οι νεόγεροι, που γεννιούνται γέροι!».

-Και μετά το "Desperados", τι κάνεις;

«Απέρριψα τα κεντρικά θέατρα και έγραψα το καινούργιο έργο μου. Λέγεται προσωρινά "Ιστορίες του κρεβατιού" ή "Bedtime stories..." και είναι δεκαεπτά ιστορίες με κεντρικό άξονα τον έρωτα, αλλά και τις στιγμές εκείνες μεταξύ ύπνου και ξύπνιου που ανοίγει το καπάκι στο υποσυνείδητό μας και βρισκόμαστε αντιμέτωποι με τον εαυτό μας. Το σκηνοθετεί η Ελένη Σκότη, που είναι Ελληνοαμερικάνα, απίστευτη στη δουλειά της, θεότρελη, με πολύ φρέσκια άποψη και είμαι ξετρελαμένος μαζί της! Τα είδε ως διηγήματα και αποφάσισε να τα ανεβάσει. Θα ανεβεί το Νοέμβριο στο "Επί Κολωνών", από νέους πάλι - και μέχρι τότε τρέμω».

-Τελικά, τι ήταν αυτό στο "Desperados" που σε κάνει να συνεχίζεις να γράφεις;

«Το σημαντικότερο για μένα είναι πως κάποιοι άνθρωποι το είδαν και έφτιαξαν μια ανάμνηση από αυτό. Και όσα περισσότερα τέτοια σημεία αναφοράς έχεις, τόσο πιο σίγουρος είσαι ότι ζεις και ότι όλο αυτό δεν είναι virtual reality».

Η υπόθεση του έργου

Βρισκόμαστε στη Θεσσαλονίκη, στις μέρες μας. Είναι παραμονή της τελετής ορκωμοσίας των φοιτητών της Νομικής.

Μια παρέα φίλων και συμφοιτητών οργανώνει το αποχαιρετιστήριο πάρτι μια και μετά την ορκωμοσία οι πιο πολλοί θα φύγουν για τις πόλεις καταγωγής τους ώστε να αρχίσουν την πραγματική, επαγγελματική τους ζωή. Το πάρτι όμως χαλάει γιατί πολλοί φεύγουν νωρίς για να διασκεδάσουν σε γνωστό κλαμπ της πόλης αφήνοντας στο διαμέρισμά τους τον Στέφανο και την Άννα, ζευγάρι από καιρό, που όμως δεν έχουν ακόμη καταλήξει για το μέλλον τους για το οποίο συχνά διαφωνούν. Ο Στέφανος πιστεύει ότι πρέπει να προτιμήσουν την ασφάλεια το δικηγορικού γραφείου του πατέρα της, ενώ η ίδια πνίγεται, θα προτιμούσε μια νέα, ανεξάρτητη πορεία.

Μαζί τους παραμένουν μόνο μερικοί από τους φίλους τους: ο Δημήτρης, ένας ιδιόμορφος νέος παθιασμένος με τα έργα επιστημονικής φαντασίας και τους γνωστούς σούπερ-ήρωες των κόμικς, ο Πέτρος, μάλλον απομονωμένος και κλειστός χαρακτήρας, η Στέλλα, πληθωρική και δυναμική αλλά προβληματική στις σχέσεις της με τους άντρες, και ο Στράτος με την Κέλλυ, ζευγάρι που ήδη ξέρει τι θέλει από τη ζωή και πώς να το αποκτήσει, αφού βασίζεται στον εργοστασιάρχη μπαμπά της τελευταίας. Η αμήχανη αρχικά συζήτηση που ξεκινά με αφορμή το τέλος της ξέγνοιαστης και ανέμελης ζωής, καταλήγει με εκρηκτικό τρόπο σε μια απρόβλεπτη διαμάχη των διαφορετικών χαρακτήρων. Η ένταση ανάμεσα στο συμβιβασμό και την επιτυχία χωρίς όρους και όρια, ανάμεσα στην ανασφάλεια για το μέλλον και την αποδοχή της ρουτίνας της καθημερινής ζωής σε συνδυασμό με προσωπικές εμπειρίες και βιώματα των νεαρών καταλήγει σε μια δραματική εκτόνωση με την αποχώρηση του Στράτου και της Κέλλυς και μια παιδιάστικη και αφελή ενέργεια των υπολοίπων.

Το τέλος της νύχτας αφήνει μια πικρή γεύση αλλά ίσως και μια μικρή νότα αισιοδοξίας. Οι νέοι θα προχωρήσουν, πρέπει να προχωρήσουν, ο καθένας με τον τρόπο του, με την ελπίδα ότι θα δημιουργήσουν ένα καλύτερο κόσμο απ'αυτόν που βρήκαν στην Γη.

Atelier Théâtral Grec

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΘΕΑΤΡΙΚΟ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙ

Το 1984, Έλληνες υπάλληλοι των κοινοτικών οργάνων ίδρυσαν μια θεατρική ομάδα όχι μόνον από αγάπη για το θέατρο αλλά και από ανάγκη για μια αμεσότερη κοινωνική σχέση απαραίτητη στις συνθήκες ζωής των Βρυξελλών τα πρώτα χρόνια μετά την ένταξη.

Αν και αποτελείται, κυρίως, από Έλληνες υπαλλήλους των κοινοτικών οργάνων, η ομάδα είναι ανοιχτή σε οποιονδήποτε ενδιαφέρεται για το θέατρο. Άλλωστε δεν έχει καταστατικό, δεν έχει εκλεγμένα ούτε διορισμένα όργανα, δεν έχει οικονομική, πολιτική ή άλλη εξάρτηση. Ένας πυρήνας από το 1984 με πολλή προσωπική δουλειά και χωρίς καμιά εξωτερική ενίσχυση οικονομικής ή άλλης μορφής, με τη βοήθεια μόνον όσων συμμετέχουν κάθε φορά ενεργά καταφέρνει να ανταποκρίνεται στις απαιτήσεις μιας κατ' εξοχήν ερασιτεχνικής ομάδας που είναι αναγκασμένη να λειτουργεί με αρκετούς περιορισμούς. Μεταξύ αυτών έλλειψη χρόνου, έλλειψη μέσων, έλλειψη εγκαταστάσεων. Όμως, η ομάδα συνεχίζει γιατί το θέατρο είναι μια ιδιόμορφη καλλιτεχνική έκφραση με ξεχωριστή γοητεία που δεν διαρκεί μόνο όσο είναι ζωντανή η παράσταση, αλλά και πολύ αργότερα με τις αναμνήσεις που μας μεταφέρουν σε άλλες εποχές, σε άλλα πρόσωπα, σε άλλες καταστάσεις -κάποτε σ'εμάς τους ίδιους.

Η ομάδα

Προηγούμενες παραστάσεις της ομάδας μας

- 1) **Η δίκη του Ορφέα και της Ευρυδίκης**, του Γ. Σκούρτη, σε σκηνοθεσία Ειρήνης Χαλκιά, Ιούνιος 1985, Βρυξέλλες
- 2) **Εσωτερικές Ειδήσεις**, του Μάριου Ποντίκα, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Απρίλιος 1986, Βρυξέλλες και Ιούνιος 1986, Λουξεμβούργο
- 3) **Εκκλησιάζουσες**, του Αριστοφάνη, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Ιανουάριος 1987, Βρυξέλλες
- 4) **Νταλικά**, της Κωστούλας Μητροπούλου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Οκτώβριος 1987, Βρυξέλλες
- 5) **Φαύστα**, του Μποστ, σε σκηνοθεσία Θόδωρου Αρβανίτη και Αντώνη Δαγκλίδη, Δεκέμβριος 1989, Βρυξέλλες
- 6) **Τα τέσσερα πόδια του τραπεζιού**, του Ιάκωβου Καμπανέλλη, σε σκηνοθεσία Γιάννη Οικονομίδη, Νοέμβριος 1991, Βρυξέλλες
- 7) Τα μονόπρακτα: **Ο θάνατος του Περικλέους**, του Δ.Κορομηλά και **Αίτηση σε γάμο**, του Άντον Τσέχωφ, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Ιούνιος 1992, Βρυξέλλες
- 8) **Θεσμοφοριάζουσες**, του Αριστοφάνη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 1993, Βρυξέλλες
- 9) **Άντε Γεια**, του Θανάση Παπαγεωργίου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Απρίλιος 1994, Βρυξέλλες
- 10) **Ο τοπικός παράγων**, του Παναγιώτη Καγιά, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Δεκέμβριος 1994, Βρυξέλλες
- 11) **Μάνα, μητέρα, μαμά**, του Γιώργου Διαλεγμένου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Ιούνιος 1995, Βρυξέλλες
- 12) **Ματίας ο Πρώτος**, της Άλκης Ζέη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Νοέμβριος 1995, Βρυξέλλες
- 13) **Το Ενυδρείο**, του Κώστα Μουρσελά, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Ιούνιος 1996, Βρυξέλλες

- 14) **Ο κήπος με τα χελιδόνια**, του Μπάμπη Τσικληρόπουλου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Ιανουάριος 1997, Βρυξέλλες - Φεβρουάριος 1997, Λουξεμβούργο
- 15) **Ο Σιμιγδαλένιος**, του Αλέξανδρου Αδαμόπουλου, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Ιούνιος 1997, Βρυξέλλες
- 16) **Ο μπαμπάς ο πόλεμος**, του Ιάκωβου Καμπανέλλη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Φεβρουάριος 1998, Βρυξέλλες
- 17) **Λόγω φάτσας**, του Γιώργου Διαλεγμένου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Φεβρουάριος 1999, Βρυξέλλες
- 18) **Αντζελίνα η Σταχτοπούτα**, της Κάρμεν Ρουγγέρη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 1999, Βρυξέλλες
- 19) **Χρυσοβεργαρή και Ηλιοτάτη**, λαϊκό παραμύθι σε διασκευή και σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2000, Βρυξέλλες
- 20) **Μπαμπάδες με ρούμι**, των Ρέππα-Παπαθανασίου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Δεκέμβριος 2000, Βρυξέλλες, Ιανουάριος 2001, Λουξεμβούργο
- 21) **Η τύχη της Μαρούλας και ο Μπάρμπα Λινάρδος**, του Δ.Κορομηλά, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2001, Βρυξέλλες
- 22) **Ο Μίδας έχει αυτιά γαϊδάρου**, του Μ.Κορρέ, σε σκηνοθεσία Βάσου Ανδρονίδη και σε συνεργασία με το Ελληνικό Θέατρο Βελγίου, Νοέμβριος 2001, Βρυξέλλες
- 23) **Εκκλησιάζουσες ... σαν παραμύθι**, του Αριστοφάνη σε διασκευή Κάρμεν Ρουγγέρη και σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2002, Βρυξέλλες
- 24) **Βαβυλωνία**, του Δημήτρη Βυζάντιου, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Νοέμβριος 2002, Βρυξέλλες
- 25) **Το Όνειρο του Δωδεκάμερου**, του Γεωργίου Θεοτοκά, σε διασκευή/ σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2003, Βρυξέλλες

- 26) Το Λουμπάγκο, του Μανόλη Κορρέ, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Νοέμβριος 2003, Βρυξέλλες
- 27) Το κουβάρι των αλλόκοτων πραγμάτων, της Μυρτώς Κοντοβά, σε διασκευή/ σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2004, Βρυξέλλες
- 28) Η αρπαγή της Πριγκίπισσας Αιώρας, του Πασχάλη Τσαρούχα, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2005, Βρυξέλλες
- 29) Ο Γενικός Γραμματεύς, του Ηλία Καπετανάκη, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά και σε συνεργασία με το Ελληνικό Θέατρο Βελγίου, Ιούνιος 2005, Βρυξέλλες
- 30) Η Φεγγαρολούλουδη, σε διασκευή από τις "1000 και μια νύχτες" και σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2006, Βρυξέλλες
- 31) Τραγούδι για δύο, της Νάνσυ Πασκάλ, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2007, Βρυξέλλες
- 32) Ψόφιοι Κοριοί, Ο Φώντας, Το Υπόστεγο, τρία μονόπρακτα του Μήτσου Ευθυμιάδη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Ιούνιος 2007, Βρυξέλλες
- 33) Όνειρο Καλοκαιρινής Νύχτας, του Σαίξπηρ σε διασκευή Γιάννη Καλατζόπουλου και σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Απρίλιος 2008, Βρυξέλλες
- 34) Το Πέναλτυ, του Γιώργου Παλούμπη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Φεβρουάριος 2009, Βρυξέλλες
- 35) Ερωτόκριτος, του Βιτσέντζου Κορνάρου, σε διασκευή και σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2009, Βρυξέλλες
- 36) Μια συνάντηση κάπου αλλού του Ιάκωβου Καμπανέλλη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2010, Βρυξέλλες
- 37) Εχθροί εξ αίματος του Αρκά, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Δεκέμβριος 2010, Βρυξέλλες
- 38) Ο Υπάλληλος του Μ. Χουρμούζη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Απρίλιος 2011, Βρυξέλλες

Η ομάδα μας συμμετείχε με το έργο "Νταλίκα" στο Θεατρικό Διαγωνισμό του Δήμου Ιθάκης, το Σεπτέμβριο του 1987 και διακρίθηκε με το βραβείο της "καλύτερης παράστασης πρωτόπαιχτου έργου" (δεύτερο από πλευράς σπουδαιότητας) και το βραβείο δεύτερου γυναικείου ρόλου.

